

Две крајке приче – Гала Бојосављевић**САЗНАЊЕ**

Знам човека без једног прста. Он учи децу да возе градом и учи их како да се нашљокају док возе. Човек без једног прста познаје моју другарицу. Он јој је рекао да је сам себи појео прст и открио нешто што још нико није, у овом свету где је свака идеја већ одавно поједена и рециклирана касније. Рекао јој је: „Девојчице, имаш лепу косу, црну као зло и тама. И да знаш – кад поједеш себи прст, увек смислиш неку нову филозофију“. Онда ју је упитао шта мисли о животу и тим тако пролазним стварима. Она му је показала своје шаке. Још увек има све прсте на њима и нема став о животу. Шетам градом и гледам људима у руке. Знам да више волим кад имају свих десет прстију или колико већ. Испод рукавица не препознајем да ли су моји још увек на броју. Биће да јесу. Гледам себи у промрзле прсте и жао ми је да их једем, а знам да сам обична као и сви други који се одрекну ванвременских сазнања и нових филозофија, имају све прсте на рукама и само понекад, понекад, грицају нокте као мишеви.

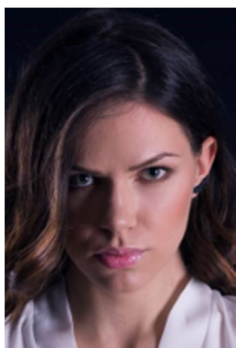
ВЛАДАВИНА СЛОНОВА

Моје комшије је појео слон. Када смо се једног дана вратили са посла, врата њиховог стана била су широм отворена. Људи измишљено битних занимања вршили су увиђај

и харали њиховим домом. Провирих унутра, чисто да ме ситна радозналост не разједе доцније кући и неки господин, поносан што поседује такве информације, рече ми кратко: „Мртви су“. „Мртви? Како то?“, упитах изненађено. „Нећете веровати, појео их је слон!“, одговори једва чујно, кроз смешак и показа ми да наставим својим путем. Појео их је слон? Изгледа, чим тако кажу надлежни. Међутим, касније смо чули да починилац није никада нађен иако је са сигурношћу идентификован. Прави правцати слон. И то одрасла јединка. Како ли је сишао са другог спрата и изашао кроз врата од улаза у зграду после оваквог чина, питали смо се сви. Уосталом, проверих касније код осталих станара нико није знао да овај брачни пар чува тако необичног љубимца. А становали су овде преко тридесет година. Неко би приметио нешто. Међутим, нико о томе није знао ништа. Кад год бисмо их сретали увек су ћутали као пред органима гоњења, једва да су успевали да кажу – добар дан. Можда су се плашили да не откијемо њихову тајну, да би, ако се запричају са неким, морали да кажу да чувају слона у соби? Јер, истрага је показала да је починилац одлично познавао место где је извршио ово дело, чак постоје и индиције да је ту живео годинама! Дакле, то је. Зато су њих двоје увек били тако упадљиво тихи и ћутљиви, попут оних који замишљају да им се сви грехови и преступи оцртавају на челу и да су стога видљиви свима. Глупости. Никада нисмо чули да из њихвог стана допире икакав урлик сличан слономом, а наравно, као и сви, волели смо да слушамо. Чак, никада нисмо чули да из њиховог стана допире било шта друго. Можда су говорили шапатом? Биће да ипак нису говорили. Могуће је да се тако овај необични љу-

бимац а сада већ починилац гнусног злочина и уселио у њихов дом. Нечујно и тихо. Ако већ моје комшије нису биле наклоњене причању, могуће да су се неко време правили као да слон не постоји. А и био је мали, није било страшно. Заобилазили су га малтене као табуре на сред собе. Међутим, слоновци, а и ми остали, имамо ту могућност да неприметно порастемо. Посебно кад нас не примећујеш. Када су већ приметили да је заузео целу дневну собу можда је већ било касно да реагују. Вероватно су одлучили да га хране. И тако мало по мало, слон их је потискивао из властитог дома. Заузимао је све пред собом као чета разуларених ратника када осваја туђе територије. Слоно је завладао. А они су се повлачили. Е сад, и ту постоји граница. Не можеш да се повлачиш довека. У сваком случају кад су одлучили да се супротставе слону, овај је већ толико ојачао, да их је на крају смрвио и појео. Једино остаје нејасно како је побегао кроз врата и како га нико од нас није приметио.

О СПИСАТЕЉИЦИ

Гала Богосављевић, рођена 1992. године, у Нишу. Правни факултет и мастер студије на истом факултету завршила као студент генерације. Тренутно ради као судијски сарадник на Правосудној академији у Нишу. Писањем се бави од малена, уз велике паузе. Добитник је награде *Сћанко Симићевић* за најмлађег финалисту Конкурса за поезију младих Врбас, као и првог места за кратку причу у недељнику *Нова наша реч*.